

Бога Бабулькі

— Прабачце, можна сесьці і разам з вамі побач
на сонца паглядзець? —
кабета ўжо старая на ўскраек лаўкі села,
дзе бабка ў барме друзлай у промнях косьці грэла.

— Як цудна! — Дык, канечне, ня тое, што ў зямельцы
на могілках ляжаць!
Наўкола сьнег паліўся ды сінюкі сьпявалі,
дзьве бабці нетаропка гамонку зачыналі.

— Настаўнічай у школцы усё жыцьцё рабіла,
ды што тут гаварыць, —
я хатняй гаспадарцы вучыла ў ёй дзяўчынак,
па ўзросту скарацілі, пайшла на адпачынак.

— А я была забойцай, па турмах вандравала, —
такое васьмь быцьцё, —
за тое, што аднойчы забіла дзесяць хлопцаў
я дваццаць год з калючай драцінай праз ваконца

на сонейка глядзела, і ўсё ж такі шкадую,
што не забіла больш.

— Табе з душой зайздросьчу, ты дай мне, баба, веры, —
Заўжды жадала стрэліць, — ды зачыняла дзьверы...